23 Νοεμβρίου 2013

Το ακρωτηριασμένο χέρι του Οσίου Μαξίμου του Ομολογητού

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Μάξιμος ο Γραικός / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Το δεξί χέρι του Οσίου Μαξίμου του Ομολογητού

Όπως είναι γνωστό από τον βίο του, ο Όσιος Μάξιμος ο Ομολογητής συνελήφθη και προσήχθη στην Κωνσταντινούπολη από τον μονοφυσίτη αυτοκράτορα Κώνστα Β΄ με τις κατηγορίες της απείθειας σε αυτοκρατορικό διάταγμα, αλλά και της

αίρεσης. Θα δικαστεί και θα καταδικαστεί συνολικά τρεις φορές σε εξορία, αλλά την τρίτη φορά ο Όσιος (μαζί και οι συνοδοί μαθητές του) θα βασανιστεί, θα του κοπεί η γλώσσα από τον φάρυγγα και επιπλέον το δεξί χέρι, ούτως ώστε ούτε να μπορεί να ομιλεί, ούτε να γράφει. Μάλιστα, όπως περιγράφεται στον βίο του, τα αποκομμένα μέλη θα κρεμαστούν πάνω του και θα διαπομπευτεί στους δρόμους της Κωνσταντινούπολης, καθώς μεταφέρονταν στον τελευταίο τόπο της εξορίας του.

Όμως αυτό το ακρωτηριασμένο χέρι του Οσίου, ενάντια σε όλες τις περιστάσεις, θα διασωθεί και ταξιδεύοντας διαμέσου των αιώνων και των ιστορικών μεταβολών θα “αναπαυτεί” από τον 12ο αιώνα και μετά στην Ιερά Μονή Αγίου Παύλου Αγίου Όρους. Θεωρείται μάλιστα και το μόνο γνωστό λείψανο του Οσίου Μαξίμου του Ομολογητού.

Δείτε περισσότερες φωτογραφίες παρακάτω από πρόσφατες ιερές περιοδείες της τιμίας χείρας του Οσίου στη Ρουμανία και Βουλγαρία:

Ο γαρ της πόλεως αυτούς παραλαβών έπαρχος, και εν τω πραιτωρίω εισαγαγών, πρώτα μεν τον θείον Μάξιμον εκ τεσσάρων τείνας, νεύροις απεσκληκόσιν εκέλευε τύπτεσθαι· μη γήρας αυτού κατοικτίσας ο μιαρός, μη τα κατερρικνωμένα των σαρκών μέλη, μη σώμα εκείνο το νηστεία και πόνοις δαπανηθέν· αλλ οὕτως ωμώς

έξαινεν, ως και τω πλήθει του καταρρέοντος αίματος, το υποκείμενον έδαφος άπαν φοινίξαι, και σάρκας πάσας δαπανήσαι, και μηδέ βραχύ των μελών υγιές εναπολιπείν.

Είτα ο θηριώδης, και προς τον αυτού μέτεισι μαθητήν· εξής δε και προς τον εκείνου συνώνυμον, πολλάς και αυτοίς επιθείς τας πληγάς, και μωλώπων υποπλέους απεργασάμενος· επιστήσας τούτοις και κήρυκας, ταύτα μαστιζομένοις επιβοώντας· “Οι τοις βασιλικοίς απειθούντες θεσπίσμασι, και ανένδοτοι μένοντες, ούτω παθείν άξιοι.” Ους δη και μικρά πνέοντας, φέροντες τη ειρκτή εναπέρριψαν.

Και το εξής παριστώσι τον όσιον συνάμα και τω μαθητή, όλον τοις μώλωψιν εστιγμένον, όλον εξωδηκότα, όλον ταις πληγαίς εμφλεγμαίνοντα· ον και ούτως οδυνών έχοντα, δράσαι όμως επ αὐτὸν και άλλα χείρω ουκ απέσχοντο, την φύσιν παντάπασι διωσάμενοι. Γλώσσαν γαρ εκείνην την θεολόγον, και τους λόγους υπέρ ποταμούς βλύσασαν, ένδον από του φάρυγγος και της παραψαυούσης επιγλωττίδος, παρανόμως εκτέμνουσιν· ως αν του φωνητικού αφαιρεθέντος οργάνου, συναφαιρεθείη και λόγος τούτω και διδασκαλία· και σιγών είη άφθογγος. Αλλ οὐκ έμελλες, ω καλέ Μάξιμε, και την γλώσσαν τεμνόμενος, σιωπάν· ουδέ λόγους εκείνους τους ηδίστους μη κελαδείν· αλλ ὁ γλώσσαν καταρτίζων νηπίων, και άλαλον θεις φθέγξασθαι και κωφόν, αυτός και σε παρά δόξαν και φθέγγεσθαι πεποίηκε, και λαλείν, και μείζον η πρόσθεν διηρθρωμένους τους λόγους προΐεσθαι.

Επεί δε το αυτό καν τω μαθητή Αναστασίω έδρασαν, και γλώσσαν κακείνω ένδον απέτεμον, η αυτή ην και τούτον ενισχύουσα χάρις· και λόγον διδούσα δίχα του φωνούντος οργάνου, πολύν τινα τούτον παραδόξως και άφθονον. Εφ ᾧ και μείζονι φθόνω πληγέντες οι μιαροί, και άλλην τοις γενναίοις καινοτέραν βάσανον προσεπήγον· ώσπερ αδικείν νομίζοντες, ει μη πάσαν πείραν δεινών επί τούτοις κινήσαιεν· ους και πολλώ βέλτιον ην θανάτω υπεξαγαγείν, καθό και ην εκείνοις δοκούν, η ούτω παραδούναι κολάσεσι. Σχοίνοις γαρ λεπταίς τον μακάριον ενειλίσαντες, και στρέβλαις πανταχόθεν πιέσαντες, σμίλη και σφύρα την δεξιάν των χειρών αποκόπτουσι, και επ ἐδάφους ρίπτουσιν· ειθ ὡς είχον, και προς τον σύναθλον μετίασιν Αναστάσιον· την ίσην κακείνον τιμωρίας εισπράττοντες, ιν ἔχοι πάντως και της ίσης δόξης την παραπόλαυσιν. Ους και αγλώττους και άχειρας εκβαλόντες του πραιτωρίου, είλκον και περιήγον κατά την αγοράν, τα κεκομμένα θεατρίζοντες μέλη, και κραυγαίς ασήμοις χρώμενοι· και τωθασμοίς αυτούς και σκώμμασι βάλλοντες. Εφ ω και μετά την άτιμον εκείνην περιαγωγήν, εξορία μακροτάτη παραδιδόασι· μεθ ἅμα και του αποκρισιαρίου Αναστασίου· τούτο γε μόνον καλώς ποιησάμενοι τους αγίους, οι εναγείς, εαυτών αποδιαστείλαντες.

Πηγή: leipsanothiki.blogspot.be